

regering, og den er faldet under den nuværende regering. Den offentlige sektors gæld steg under den daværende borgerlige regering, og den faldt under den nuværende regering. Tallene kan jeg levere, jeg har tilfældigvis taget dem med. Tager vi skatten og skattetrykket, så steg skattetrykket under den borgerlige regering med knap 5 procentpoint, efter regeringsskiftet er skattetrykket reelt faldet med 1,3 point frem til 1998.

Og så et par ganske, ganske få helt upolemiske bemærkninger om finansloven. Nej, jeg tror næsten, at jeg springer dem over. Regeringen nåede i hvert fald det, den ville, kan jeg se på oversigten. Men et par enkelte betragtninger om friheden til at vælge: Jeg har faktisk gjort mig den ulejlighed at analysere Venstres udspil om penge, der skal følge børnene, ret grundigt. Når man ser på hovedelementerne i forslaget om pengene, der skal følge børnene, så synes jeg, at Venstre overser betydelige konsekvenser for den sociale, den samfundsøkonomiske og den ligestillingsmæssige udvikling.

Lad mig koncentrere mig om følgende betragtninger og her samfundsøkonomien først. Det er meget principielt. Det er meget sent, og vi skal undgå natmaden, så jeg skal gøre det hurtigt. Jeg synes, at Venstre overser, at det, der er vores problem lige nu i samfundet, ikke er at få folk til at forlade arbejdsmarkedet eller blive hjemme. Det er at få folk til at blive på arbejdsmarkedet eller komme hjemmefra og ind på arbejdsmarkedet. Og hvis man derfor giver folk en hel masse penge for at passe deres egne børn, uanset om de har dem i daginstitution eller ej, så er nettoeffekten, at arbejdsstyrken bliver mindre, plus at de, der er på arbejdsmarkedet, pludselig oplever, at de må betale dobbelt så meget i forhold til dem, der bliver hjemme.

Ja, det er meget enkelt: Den person, der er på arbejdsmarkedet, mister for det første et skattefrit børnepasningstilskud på 35.000 kr. om året, samtidig med at man skal betale udgifterne til daginstitution. Nu kom der gang i griflerierne dernede, men det er ikke desto mindre sandt.

Det andet, som jeg ud over det første synes er problemet, er, at man ikke tager arbejdskraftens problem alvorligt: at den sociale arv i virkeligheden bliver forstærket. Og det tredje problem er, at kvindernes beskæftigelsesgrad bliver påvirket i negativ retning.

Konklusionen er: Det er ikke et godt forslag. Det er i den nuværende situation en bombe-situation under samfundsøkonomien og de be-

folkningsmæssige problemer, vi har. Det svarer reelt til at udvide forældreorloven med 6 år, og det er vi som bekendt ikke tilhængere af.

Om sygehussiden og det frie valg på sygehuse skal jeg gøre det kortere og sige: Enhver kan se, at et frit valg i Venstres udlægning på sygehusområdet er dyrt. Det indebærer pr. definition, at der skal være større kapacitet. Ingen har med højere autoritet og konkrethed udtalt sig om den sag end formanden for Amtsrådsforeningen, når han så rigtigt siger, at han ikke opfatter, at problemet er så stort. Hvis man vil det, så bingo, så gør det, men så betal, hvad det koster. Og regningen vil være 3-4 pct. om året i forhold til det niveau til sygehusudgifterne, man har i dag.

Her kunne jeg godt slutte, men jeg kan alligevel ikke undlade at gøre en enkelt bemærkning også af hensyn til min gode samarbejtpartner, Det Radikale Venstre.

Hr. Anders Fogh Rasmussen havde nydelige betragtninger i sit første indlæg, men i replikkerne til de korte bemærkninger gik naturen alligevel lidt over over optugtelsen. Jeg synes, at jeg kunne begynde at kende kendte egenskaber hos den tidligere politiske ordfører. Lad mig nævne to eksempler:

Hr. Anders Fogh Rasmussen antydede, at nu skulle pensionisterne til at betale for hjemmehjælp. Det passer ikke. Det eneste, regeringen har åbnet diskussionen for med KL, er, om vi skal gennemføre en vis betaling for de få, der har en rigtig god økonomi, akkurat som den regering, hr. Anders Fogh Rasmussen var medlem af, gjorde det så sent som i 1992.

Så var der en polemik med økonomiministeren, som kunne efterlade den fornemmelse ude i stuerne hos danske familier, at regeringen pønser på en ny ekstra beskæring i rentefradraget. Jeg tror, at vi alle kender økonomiministeren som åben, lyttende og eftertænksom, og det er jo utroligt, at åbenhed over for engang i fremtiden at overveje et forslag fra vismændene skal forvanskes til en påstand om hemmelige planer. Sådan nogle har vi ikke.

Jeg skal slutte med at gøre den enkle betragtning, at jeg synes, vores fortidige erfaringer viser os, at man ikke kan forudse alt i fremtiden, fordi vi ikke kender den, og fordi den kan ændre sig så dramatisk, at vi er nødt til at træffe nye beslutninger. Det var i virkeligheden det, der var budskabet også fra økonomiministeren.

Hr. Anders Fogh Rasmussen kender det jo i virkeligheden godt selv. Jeg er sikker på, at han